

A magyar mese

KEDVES ZILAHY ENIKŐ

eniko.zilahy@naplo.haon.hu

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember. Ennek a szegény embernek volt egy kis földje, két szép tehene. Gondolta, ha becsülettel dolgoznak, tisztességgel megélnék a feleségével. Vett is mindjárt két disznót, hogy majd tartja egy darabig, az árából pedig újabbat vásárol magának, meg egy szép kalárist a feleségének. Felhizlalta a disznót

a tisztességes haszon reményében. Igen ám, de csak annyit kapott érte, hogy éppen nem fizetett rá a tartására. Így járt a libával is. Hiába tömte szép kövérre, hiába tépte a tollát, csak ígérettek, nem fizettek érte semmit. Nem baj – gondolta a szegény ember, majd a tehenke teje hoz valamit a konyhára. Mikor kiderült, hogy az sem kell senkinek, kezdett elkeseredni. De nem adta fel, mert

hogy igen szívós, magyar paraszt volt. Eladta az állatokat, és beültette a földjét zöldséggel, gyümölccsel, hát ha annak jó ára lesz, s végre megveheti a feleségének a beígért kalárist. A növények cseperedtek, a szerény ember kapálta, permetezte ápolgatta féltett kincseit. Végre termőre fordultak az ágak. Egyik évben a jég verte el, másik évben meg olyan keveset kapott a vitamindús gyümölcs kilójáért, hogy sírva fakadt. Hiába vigasztalta az asszonykája, ez így ment évekig. Mígnem a szegény ember kivágta az összes fáját, bokrárt. Azóta csendesen üldögél a házacskája előtt, és reménykedik, hátha jobbra fordul a

világ sorja. A szegény ember azóta is reménykedik, ha meg nem halt.

Nyugodtan idézhetnénk Arany János szavait, miszerint „nem mese ez, gyermek”. Bizony nem mese, hanem a mai magyar valóság. Na nem a valóság „sója”, inkább a savója. A mesét követően aztán jöhet a katarzis. Előbb a döbbenet, majd a felismerés, később a felháborodás, végül pedig az elkecseregés, netán a lemondás lesz rajtunk úrrá. És szép csendesesen megfogalmazódik bennünk a kérdés: Mi lesz velünk, ha a mesebeli szegény ember végképp elveszti a reményt?